

MUNKÁVAL, BÉKÉBEN, GYERMEKEINKÉRT

Május a megújulás, a rügyfakadás és a virágbaborulás hónapja, de ugyanakkor a legszebb emberi tulajdonságok jelképei is kötődnek hozzá. Ennek a hónapnak első napján tartjuk a munka ünnepét, és tisztelgünk a szolidaritás, az összefogás örökszép eszméje előtt. A munkásmozgalom olyan mozzanataira figyelünk ezen az ünnepen, amelyek a munka és összefogás mellett a szabadság- és haladáseszményekbe vetett hitet, a függetlenségért és a békéért, a jobb életért és az emberi méltóságért vívott harcot, a szocializmus eszméi melletti kiállást hirdetik.

Országunk dolgozói eredményeik seregszemléjével ünneplik meg ezt a napot. Számbaveszik az elvégzett munkát, amely az utóbbi hónapokban is kiemelkedő eredményeket hozott a gyárakban és építőtelepeken, a tavaszi mezőgazdasági munkáktól zsongó szántóföldeken. Ez a munkaküzdelem egyben harc a hibákkal, hiányosságokkal szemben. A megvalósítások nem felejtetik el velünk, hogy még sok a teendőnk. „Bőven van még tennivalónk, hogy olyan életszínvonalat biztosítsunk népünknek — mondotta Nicolae Ceaușescu elnök —, amelyet óhajt és teljes mértékben megérdemel. Éppen ezért a leghatározottabban kell munkálkodnunk a termelőerők gyorsütemű fejlesztéséért és a társadalmi viszonyok tökéletesítéséért, a vezető munka javításáért a gazdasági-társadalmi élet összes területein, a méltányosság és a társadalmi igazságosság szocialista elveinek töretlen érvényesítéséért.“

Országunk népe ma hangsúlyozza, hogy minden egyes ország nemzeti függetlenségének és szuverénitásának tiszteletben tartása elengedhetetlen feltétele az igazságos és tartós békének. Éppen ezért hazánk aktív kezdeményezéseket tesz a béke megőrzésére, a biztonság megszilárdítására, a gyengénfejlettség felszámolására. Határozottan küzd a vitás kérdések tárgyalásos megoldásáért, a fegyverkezési verseny csökkentéséért, a leszerelésért — s elsősorban a nukleáris leszerelésért —, a népek békéjének, szabadságának és nemzeti függetlenségének megvédéséért.

A fegyverkezés megfékezése Európa létkérdése. Erre figyelmeztet a történelem: itt robbant ki a két világháború; és erre figyelmeztet a jelen is: itt halmozódott fel a legtöbb fegyverkészlet, beleértve a nukleáris fegyvereket is. Május elsején ezért határozottan nem-et mondunk a háborúra és igent a békére. Május elseje nemcsak a munka ünnepe, hanem a szolidaritásé is, a népek közötti barátság és testvériség jegyében fogant békeharc napja is. Népünk meggyőződése, hogy földünknek az élet nevében csak egyetlen erő biztosíthatja létét: a népek egyesült ereje a békéért és a haladásért vívott küzdelemben. Éppen ezért arra törekszik, hogy ez a tavaszi ünnep legyen az emberiség győzelmes tavaszának az ünnepe, hogy Földünk jövőjét ne fenyegetse az éhség és a háború réme, s az emberiség ege mindig derűs és reményteljes legyen.

Mindezt ne csak magunknak akarjuk, küzdelmünk nemcsak a jelennek szól, hanem gyermekeink szép és napfényes életét s rajtuk keresztül a jövőt kívánjuk biztonságban tudni. Megfelelő feltételeket kell teremtenünk, hogy a világ összes gyermekeinek fizikai, szellemi és erkölcsi fejlődése zavartalan legyen, hogy készségeik és tehetségük akadálytalanul kibontakozhassék.

Hazánk gyermekei Felhívással fordultak a világ minden gyermekéhez és gyermekszervezetekhez, amelyben kihangsúlyozták: „Szüleinkkel és testvéreinkkel, valamint népeinkkel együtt kérjük a kormányoktól, parlamentektől, az összes felelős tényezőktől, hogy fokozzák harcukat a békéért... Szálljunk síkra, hogy többet semmit se költsenek fegyverek gyártására, ezeket az alapokat pedig használják fel arra, hogy a világ minden gyermekének legyen iskolája, könyve, lakása, ruhája, tápláléka és ivóvize, vakációja és öröme.“

Május elsején mindnyájan, akik szeretjük az életet, szeretjük a gyermekeket, szeretjük a világot, elkötelezzük magunkat arra, hogy még jobban küzdünk a békéért, az együttműködésért, a jólét és a boldogság világaért.

TANULMÁNYOK

Dr. BORBÉLY ISTVÁN

A HIT

A hittan tárgya a hit. Mi a hit? Bizalom Istenben, mely minket gyermeki viszonyba helyez az Atyával. A hívő ember részéről az Istenben való bizalom annyi, mint Isten részéről a gondviselés azt jelenti, hogy Isten a mi életünket, a mi ügyünket magáévá teszi: ihleti gondolkodásunkat, irányítja lépteinket, mi pedig neki öntudatos alázatossággal engedelmeskedünk. A vallásos bizalom tehát végeredményben annyi, mint Istennel való életközösség. Az már most a kérdés, hogy ez az Istennel való életközösség, amit hitnek neveztünk, tőlünk függő esetleges lelki tény, vagy pedig a hitnek lelki gyökérszáalai tőlünk függetlenek. Azt kell tehát megnéznünk, hogy van-e a hitnek reális alapja, vagy pedig a hit csak fikció? A hitről való minden további állításunk helyessége attól függ, hogy minden kétséget kizárólag tudjuk-e igazolni a hitnek, mint Istennel való életközösségnek pozitív realitását.

E tárgyról a kiváló amerikai unitárius teológus, Parker Tivadar értékes tanulmányt írt, amelynek főbb gondolatai a következők:

Simon, mondja Parker, 37 évig élt Antiochiában egy oszlopon, hogy Istenhez minél közelebb lehessen, s vele közösségben élhessen. Mások lemondva a világról kolostorba vonulnak vissza, mert azt képzelik, hogy Isten ott hamarabb rájuk talál. A kolostorok célja kezdettől fogva az volt, hogy az Istennel való találkozást és életközösséget elősegítsék. A szerzetesek azt mondják, hogy Isten a csöndes kolostorban lakik. Tulajdonképpen a templomok is azért épülnek, hogy az Istenhez való közeledést a liturgia különféle elemeivel minél inkább lehetővé tegyék. Az egyiptomi piramisok, az athéni Parthenon, Szent Péter temploma Rómában s az összes többi templomok, mind mesterségesen megnyúlt karok, amelyeknek segítségével a hívő ember Istent akarja keblére ölelni. A gügyögő ének, melyet az édesanya térdén ülő gyermekének tanít; az ünnepi istentisztelet, mit az egész világon naponként celebrálnak, mind ugyanezt az egy célt szolgálják: életközösséget teremteni Isten és a hívő ember között. Ezért könyörög az imádkozó hangos szóval a lélek néma csöndjében.

Vizsgáljuk meg az Istennel való életközösség fogalmát az értelem tiszta világosságánál, s győződjünk meg eszünk által is arról, hogy: valóban létezik-e ilyen viszony az Isten és az emberek között; ha létezik, miben áll az; hogyan lehet e közösségi viszonyba jutni; honnan származik e közösségi viszony?

Kell, hogy legyen életközösség Isten és a hívő között, olyan viszony, amelyet Isten ad és a lélek elfogad. A közösségi viszony csak így képzelhető el, mivel csak ilyen lehetséges Istennel kapcsolatban.

Isten természetének szükségszerűsége az, hogy a végtelen lény teremti a végest és hogy a teremtett véges lény összes életformáira gondot viseljen. Ez a tulajdonság éppen úgy benne rejlik Isten végtelen